

**Nestoris Nouariensis vocabula suis locis: &
s[e]c[un]d[u]m Alphabeti ordinem collocata ...**

Nestor, Dionysius

[Straßburg], 1507

VD16 VD16 ZV 4606

L ante IT & IV

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98842](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98842)

latino sulcus vocat: & primā pducit syllā, inde Deliro ras: li syllaba pducta. Horat. in episto. Quicqd delirāt reges plebunt achiui, Liris cū i latino virobicq: fluuius est Cāpani: ortus in Apenino: & Minturnas pterlabēs, de q Mar. Cerulq: nos liris amat: quē silua maricę ptegit Liris. Require in dictōe lyra.

Lisa vrbs ē Petree Arabię: teste Ptole. Lisus cū i latino: fluuius est Thracię. Est & duag: vrbiū nomen: quag: vna est in Creta. Alta in Dalmatia: teste Ptolem. Lysius cum y greco i prima duri taxat syllaba: fluuius est Archadię. Lysias ea dem scriptura pprum fuit viri nomē: & vrbs in magna Phrygia: teste Ptolem.

Lysias. Require in dictōe lisa.

Lisus. Ibidē.

Lysius. Ibidem.

L ante IT & IV

Lithofrotos cū i latino sequēte th aspirato: mascul. gñe declinari pōt. & lithofrotū neutro: cōponitq: ex λίθωσ q est lapis. & στροφος stratus. Vñ & pauimētū lapidibz stratū dicit. Et cū apud grecos λίθος στροφος cū ω me/ ga in penultima scribat syl. ideo illā producit: quare in etymologia hui' dictōis errauerunt: Vgurio: Brito: Māmotrectus: Catholicō. aliā nescio quā ppositionē fictā somniātes: qnenā Tortelli? ex greco λίθος: & stratū latino cōpositū vocabulū putās. Hierony. in Ioāne cā. xix. Et sedit p tribunali in loco qui dī lithofrotos: vbi nonnulli huius etymologiā vocabuli prorsus ignorātes, p lithofrotos: lycosiratos scribūt: qd qdem apud grecos id interpretari pōt qd apud nos lupi exercitū: qd a ppro hui' dī/ cūonis significato omīno alienū est: quare gre cū totū vocabulū dicimus: cuius etiam vltimā syllabā nō in tus more latino: sed in tos greco/ rū more Hiero. ptulit. Varro. Citrū: aug: mi/ nym: emblema: aut lithofroton aspiciēbatur.

Lithofrotum. Require in dictōe lithofrotos.

Litteratus a līra cū duplici t, & litterosus in vna fcaione dici pōt: teste Nonio Casū inducēte di centē Annaliū. iij. Homo meræ litterosus.

Litterosus. Regre in dictōe litterat?

Littus. Require in dictōe litus.

Litus cū i latino & vnico t scribit. Nā & a lēdo sedis deriuat: dicēte in Topicis Cicerone. Litus est quod fluctu elidit. Avero Donatus a litan do litus dictū tradidit. quod tamē Seruius im probat: maxime qā lito tas li syllabā corripit: litus vero illā producit. Est aut litus nō maris modo: sed etiam cāpi extremitas vt dixit idem Ser. vt est etiā apud Virg. Cui litus arandum. Cuiq: loci leges dedimus. Ab eo qd est litus fit Oblitero obliteras: auctore Pōpe. nā sicut a foe nus huius scēnoris: o in e mutato: fit scēnero scēneras. & a Tempus huius temporis fit tem/

pero temperas. Sic ex ob & litus huius scēnoris: fit Oblitero obliteras. Marcellus autē ab olitū supino huius verbi obliuiscor: oblitero verbū tractum tradidit. Neq: ab olitū supino huius verbi Oblino oblinis deducitur: vt nōnulli vo luerūt. maxime quia oblitum ab oblino: li syl labam corripit: oblitero vero illam pducit. Ti bullus. Oblitus & musto feriet pede rusticus vuas. Aufonius. Quos fama obliterat: & qs Barbara Romanę nō tradunt nomina lingug. Catullus. Hęc vigēat mādara: nec vlla obli/ ret etas. Litus autē p eo loco apud altare: vbi hostię litari cōsueuerant: a lito litas deriuat. Et quoniam (vt diximus) lito primā corripit syl/ lam: litus vero illam pducit: placuit auctori/ bus metri gratia aliud t interponere: vt prima syllaba positione geminati t produci possēt: vt est apud Virg. lib. gneid. ij. Iacet ingens littore truncus. De Priamo enim interfecto loqueba/ tur: quē Pyrrhus altaria ad ipsa tremenē. Tra xit & in multo lapsantem sanguine natū: iuxta ipsa altaria interfecit.

Litius cum i latino & t exili scribitur: gre cumq: est (Seruius auctore) vocabulū. Festus autē a lue dictū tradit eo q litis sit testis. Verū cum Lis huius litis li syllabam producat: quā litus cor ripit: Seruius hac in parte magis crediderim: ge nus ē tubę in parte qua robustior est incuru: teste eodem Seruio. Virg. li. gneid. vi. Et lituo pugnas insignis obibat & hasta. Litius item baculu erat: quo sedētes augures ausibus tem pla designabant: quod etiā Quirinales gestare pfueuerant. Gellius. Litius est virga breuis: in parte qua robustior est incurua. Virg. li. gnei. vij. Ipse quirinali lituo: paruq: sedebat: succin ctus trabea. Et in hoc significato ab Vguriōne scēmi. tradit esse gñis. Ego autē apud Plutar/ chum in hac etiā fcaione: maf. gñis inuenio. Sic em ait in Romuli. Litius pseruatus est i Pa latino collevsq: ad Cēltar: tempora: a quibus capta vrbs incēsa fuit. Sz postea expulsis a Ca millo hostibz inter aluissimas fauillas illelus: cū omnia ignis consumpsit: inuentus est.

Lyus cū y greco describit: fluuius est minor. Asie in Pontū defluēs. Lyus cū y greco & æ diph/ thōgo: cognomē est Bacchi. Virg. li. gnei. i. Re galis inter mensas: laticęq: ligum. Neq: a lien: vel ligo ligas descēdit: vt cū Cathō. Vgu. som niauit. sed a lyuo quod est soluo.

L ante O

Locellus. Require in dictōe locus.

Loculum. Require ibidem.

Loculus. Require ibidem.

Locuples trium generum est: teste Priscia. libro v. in hac verba dicente. Appellatiua in es ter minata: producta es syllaba: si sint ad homies